

Hồi thứ bảy mươi lăm

Tưởng ma quỷ hoá ra người đẹp

Tiếng người phụ nữ tuy chưa phải là hạng già nua, nhưng cũng chẳng còn non trẻ. Vì Tiểu Bảo nghe rõ không phải do Phương Di hay Mộc Kiếm Bình phát ra. Thanh âm có mấy phần thê thảm gay gắt. Gã khẽ nói:

- Nữ quỷ xuất hiện rồi!

Lão già lớn tiếng hỏi lại:

- Ai kêu ta đó?

Bên ngoài không có người đáp lại mà cũng chẳng có thanh âm nào khác.

Lão già và Vi Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn nhau. Hai người đều lông tóc dựng đứng cả lên.

Sau một lúc lâu, tiếng người phụ nữ lại réo lên:

- Chương lão tam! Ngươi hãy ra đây!

Lão già đánh bạo phóng chân trái đánh "bình" một tiếng. Cánh cửa phòng hất tung bay ra ngoài, nhưng còn cái then nằm ngang trong khuôn cửa. Lão lại phóng chưởng đánh "rắc" một cái. Then cửa bị gãy ngay quãng giữa. Người lão liền chuồn ra.

Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la:

- Tam gia chớ ra ngoài!

Nhưng lão già đã chạy vọt về phía nhà đại sảnh.

Khi lão tới nơi thì trong nhà lặng ngắt như tờ không một tiếng động. Đã không tiếng người quát tháo, lại cũng chẳng thấy tiếng bước chân.

Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào đem theo những hạt mưa lộp độp vào mình Vi Tiểu Bảo làm cho gã vừa sợ vừa rét run. Gã muốn kêu thét lên nhưng lại không dám.

Đột nhiên nghe đánh "bình" một tiếng. Cánh cửa phòng bị gió thổi hất vào rồi lại bật ra ngay.

Trong toà nhà rộng lớn chỉ còn lại một mình Vi Tiểu Bảo và dĩ nhiên chẳng thiếu gì ác quỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy vào phòng bóp chết

gã. Nhưng gã chờ mãi thủy chung vẫn không thấy một con ác quỷ nào xông vào.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Phải rồi! ác quỷ chỉ hại người lớn chứ không hại trẻ con. Hoặc giả bọn quỷ sứ ăn thịt nhiều người no nên rồi, không tìm đến ta nữa. Ta chỉ còn đợi đến trời sáng là yên chuyện.

Đột nhiên một cơn gió lạnh lại thổi vào. Đèn lửa bị tắt phụt.

Vi Tiểu Bảo kêu thét lên một tiếng. Đồng thời gã thấy trong phòng có thêm một con quỷ.

Vi Tiểu Bảo tưởng chừng quỷ sứ đứng trước mặt mình, song vì trời tối nên không nhìn thấy. Có điều gã cảm giác rõ ràng là ác quỷ đứng đó.

Vi Tiểu Bảo sợ hãi rụng rời, miệng lắp bắp:

- Trời ơi... Người đừng hại ta... Ta... ta cũng là quỷ... Chúng ta cùng ở một nhà với nhau... Không, không... chúng ta đều là quỷ hết. Người hại ta... cũng chẳng ích gì.

Con quỷ lạnh lùng đáp:

- Người cứ yên tâm, đừng sợ hãi gì. Ta không hại người đâu.

Vi Tiểu Bảo nghe rõ là thanh âm nữ quỷ.

Sau khi gã nghe nữ quỷ nói mấy câu này đã bớt sợ được một phần, gã liền phấn khởi tinh thần nói:

- Người đã nói không hại ta thì không thể hại ta được nữa vì bậc đại trượng phu đã nói ra một lời coi nặng bằng non. Nếu người đã hứa lời còn gia hại ta thì không phải đâu.

Con quỷ lạnh lùng hỏi:

- Ta chẳng phải quỷ mà cũng không là đại trượng phu. Ta hỏi người một câu, người phải nói cho thật. Một vị quan lớn trong triều là Ngao Bái bị người giết chết, có đúng thế không?

Vi Tiểu Bảo không trả lời, hỏi lại:

- Người không phải là quỷ thật chứ? Người là bạn hay là thù của Ngao Bái?

Gã hỏi câu này rồi không thấy đối phương nói gì.

Trong lúc nhất thời, Vi Tiểu Bảo không quyết định chủ ý, gã hoang mang nghĩ thầm:

- Bất luận đối phương là người hay là quỷ. Nếu mụ là kẻ thù của Ngao Bái thì mình thắng thần thừa nhận dĩ nhiên tuyệt diệu. Nhưng nếu mụ là người nhà hoặc bộ thuộc của Ngao Bái mà cũng thừa nhận thì hồng bét.

Đột nhiên nét đánh bạc lại nổi lên. Gã tự nhủ:

- Âu là ta đánh bạc một phen. Được ăn cả ngã về không. Nếu trúng nước bạc thì mụ coi ta là một vị đại lão gia. Bằng thất bại thì cả cái mạng này cũng thua hết nhẵn.

Gã liền lớn tiếng:

- Con mẹ nó! Ngao Bái đúng là lão gia giết chứ còn ai? Người định làm gì? Lão gia phóng đao đâm vào bụng hấn một nhát là cái mạng hấn xuống châu Diêm Vương ngay. Người muốn báo thù thì cứ việc hạ thủ đi. Lão gia mà chau mày thì đâu phải anh hùng hảo hán?

Thanh âm lạnh lùng của người đàn bà lại cất lên hỏi:

- Vì lẽ gì mà người giết Ngao Bái?

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Mụ mà là bạn của Ngao Bái thì mình có đồ vụ này cho Hoàng đế cũng bằng vô dụng, nhất định mụ không chịu buông tha mình. Tiếng bạc đã được cuộc rồi, nếu lão gia mà thua thì thua cháy túi, bằng được thì lại được rất lớn.

Gã liền lớn tiếng đáp:

- Ngao Bái nắm hết quyền binh trong triều lại sát hại biết bao nhiêu lương dân trăm họ. Lão gia tuy nhỏ tuổi nhưng cũng nổi lòng nghĩa phẫn. May gặp cơ hội hấn đắc tội với Hoàng đế nên lão gia thừa cơ giết chết hấn.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bạc đại trượng phu mình làm mình chịu. Ta nói thật cho người hay: dù tên cầu tặc Ngao Bái chẳng đắc tội với Hoàng đế ta cũng kiếm cơ hội ngấm ngầm hạ thủ để báo thù tuyết hận cho trăm họ trong thiên hạ đã phải khổ sở vì hấn.

Mấy câu này Vi Tiểu Bảo học được ở miệng những người trong Thanh Mộc đường, ở Thiên Địa Hội thường nói đến, gã đã thuộc lòng. Thực ra gã giết Ngao Bái chỉ là vâng lệnh vua Khang Hy, chứ chẳng có phần nào vì trăm họ trong thiên hạ mà báo thù tuyết hận.

Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi mà người đàn bà trước mặt vẫn lẳng lặng không nói gì. Trái tim gã đập thình thịch không hiểu nước bạc của mình đánh trúng hay đánh trật.

Sau một lúc khá lâu, gã bỗng cảm thấy tiếng gió nhẹ vang lên. Nữ nhân kia chẳng hiểu có phải là nữ quỷ hay không lướt ra ngoài phòng.

Vì Tiểu Bảo lắc lư mấy cái, nhưng huyết đạo bị điểm chân tay không cử động được. Gã chửi thầm:

- Mẹ kiếp! Con súc sắc cứ xoay hoài không dừng lại khiến cho mình nao nao trong dạ.

Gã hồi hộp một lúc rồi tự nhủ:

- Đã có gan đánh canh bạc lớn thfi được hay thua cũng chẳng kể gì.

Bây giờ gã bình tĩnh lại và càng nghĩ càng cảm thấy cái bóng trước mặt vừa rồi đối với gã là ma quỷ chứ không phải là người.

Cánh cửa bị gió lay vang lên những tiếng kéo kẹt. Quần áo gã chưa khô, từng cơn gió lạnh lùa vào khiến gã không nhịn được phải phát run.

Đột nhiên một làn ánh sáng xuất hiện từ đằng xa, dần dần chuyển gần lại. Vì Tiểu Bảo kinh hãi lắm bắm:

- Ma trời! Ma trời!

Làn ánh sáng mỗi lúc một gần. Sau trông rõ thì ra một cái đèn lồng do một tên nữ quỷ áo trắng cầm giơ lên và tiến lại.

Vì Tiểu Bảo vội nhắm chặt hai mắt. Gã nghe rõ tiếng bước chân lạo xạo đi tới trước mặt rồi dừng lại.

Gã khiếp đảm cơ hồ nghẹt thở.

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ vừa cười vừa hỏi:

- Sao ngươi lại nhắm nghiền hai mắt?

Giọng nói rất ôn nhu lọt tai.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi đừng nhát ta nữa... Ta... ta không dám nhìn ngươi.

Nữ quỷ lại cười hỏi:

- Phải chăng ngươi sợ ngó thấy ta thất khiếu ứa máu, lưỡi thò dài ra? Ngươi thử hé mắt coi xem.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta không mắc bẫy ngươi đâu. Ngươi là con quỷ đầu tóc rũ rượi, thất khiếu ứa máu, thì đẹp tốt gì mà coi?

Nữ quỷ bật lên tiếng cười khanh khách thổi hơi vào mặt gã.

Vì Tiểu Bảo cảm thấy làn hơi thổi vào mặt mình vừa ấm áp vừa thoáng thoảng có mùi hương. Gã liền mờ hé mắt bên trái một chút để ngó xem thì phảng phất thấy một gương mặt trắng như tuyết. Cặp lông mày cong vút. Cái miệng bé nhỏ cười tươi như hoa.

Gã liền giương to cặp mắt ra nhìn thì thấy trước mặt mình là một thiếu nữ tướng mạo thanh tú, lối 14, 15 tuổi. Tóc cô kết lại thành hai trái đào ở hai bên đỉnh đầu. Cô đang cười hì hì nhìn gã.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo đã trấn tĩnh tâm thần, không sợ hãi gì nữa. Gã hỏi:

- Người không phải là ma quỷ thật chứ?

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên ta là ma quỷ chết treo.

Vì Tiểu Bảo chưng hửng, trong lòng lại kinh nghi không hiểu là người hay là ma.

Thiếu nữ lại cười hỏi:

- Lúc người giết ác nhân thì táo tợn thế mà sao bây giờ ngó thấy quỷ chết treo lại nhát gan như vậy?

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

- Ta không sợ người mà chỉ sợ ma quỷ.

Thiếu nữ cười khanh khách hỏi:

- Người bị người ta điểm trúng những huyệt đạo nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta biết thế nào được?

Thiếu nữ nắn bóp vai và cạnh sườn gã mấy cái, rồi khẽ đập ba chương vào sau lưng gã.

Hai tay Vì Tiểu Bảo liền cử động được ngay. Gã giơ tay lên cười nói:

- Người cũng biết giải khai huyệt đạo. Thật là tuyệt diệu!

Thiếu nữ đáp:

- Ta mới học được gần đây. Bữa nay là lần thứ nhất ta thử giải huyệt cho người.

Cô lại nắn dưới nách và sau lưng gã mấy cái.

Vì Tiểu Bảo nhảy lên cười nói:

- Không được! Không được! Ta sợ nhột lắm!

Nhưng chỉ có bấy nhiêu, hai chân gã bị điểm huyết cũng được giải khai. Gã vươn tay ra cười nói:

- Người cù lét làm ta nhột thì bây giờ ta cù lét giả người.

Gã vừa nói vừa tiến lại một bước.

Thiếu nữ thè lưỡi ra làm quỷ nhát, nhưng mặt quỷ rất khả ái, chẳng có chút chi đáng sợ.

Vì Tiểu Bảo thò tay ra toan chụp lấy lưỡi cô.

Thiếu nữ liền quay đầu đi né tránh rồi cười khanh khách hỏi:

- Người không sợ chết treo ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Người có thân hình lại có khí nóng. Vậy người là người, chứ không phải ma quỷ.

Thiếu nữ trợn mắt lên nói:

- Ta không phải là ma, nhưng là quỷ nhập tràng.

Vì Tiểu Bảo sững sốt. Dưới ánh đèn gã thấy mặt cô lúc đỏ lúc hồng lúc trắng bạch, liền cười nói:

- Quỷ nhập tràng không co chân được cũng không biết nói!

Thiếu nữ phì cười bảo:

- Nếu vậy thì nhất định ta là hồ ly tinh.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Ta không sợ hồ ly tinh.

Gã chuyển ra đằng sau thiếu nữ dòm ngó. Cô cười nói:

- Ta là hồ ly tinh tu luyện hàng ngàn năm, đạo hạnh rất sâu xa không còn đuôi nữa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Người là hồ ly tinh mà xinh đẹp thế này thì ta có bị người mê hoặc phải chết uống cũng đáng đời.

Thiếu nữ hơi đỏ mặt lên đưa ngón tay chỉ vào má chế nhạo gã:

- Thế mà không biết xấu. Vừa mới sợ ma sợ quỷ là thế, bây giờ đã nói chuyện lăng lơ rồi.

Vì Tiểu Bảo sợ nhất là thứ quỷ nhập tràng, thứ hai sợ ma. Còn hồ ly tinh gã lại không sợ. Gã nhìn thấy thiếu nữ này vui vẻ dễ bề thân cận còn hơn cả Phương Di và Mộc Kiếm Bình, liền cười hỏi:

- Cô nương! Tên họ cô nương là chi?

Thiếu nữ đáp:

- Tiện thiếp là Song Nhi. Chữ Song là một đôi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì hay lắm. Nhưng không hiểu một đôi giày hay là đôi bít tất hôi thối?

Song Nhi cười đáp:

- Tất hôi cũng được hay giày thơm cũng được. Cái đó tùy ở nơi công công. Quế công công! Người công công ướt đầm đìa, chắc là khó chịu lắm. Mời công công vào trong kia thay đổi quần áo khô mà mặc. Nhưng còn một việc khó giải quyết, công công đừng lấy làm lạ.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Việc gì khó khăn?

Song Nhi đáp:

- Chỗ tiện thiếp không có quần áo đàn ông.

Vì Tiểu Bảo chưng hửng, sắc mặt biến đổi nghĩ thầm:

- Trong nhà này toàn là nữ quỷ.

Song Nhi không biết trong lòng gã nghĩ gì. Thị giờ cao đèn lồng lên nói:

- Mời công công qua bên này.

Vì Tiểu Bảo ngần ngại không đi. Song Nhi đã đi đến bên cửa, quay lại chờ gã, mỉm cười hỏi:

- Phải chăng công công sợ mặc y phục đàn bà có điều bất lợi. Thôi đành thế này vậy: công công lên giường nằm để tiện thiếp hơ quần áo cho.

Vì Tiểu Bảo thấy thị lộ vẻ ôn nhu, không nỡ chối từ liền đi theo thị ra khỏi cửa phòng rồi hỏi:

- Có phải những người đồng bọn với tại hạ đều ở bên đó không?

Song Nhi thụt lùi lại hai bước sóng vai với Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tam thiếu nhưng đã căn dặn tiện thiếp không được nói nhiều mà phải chờ công công dùng điểm tâm xong để Tam thiếu nhưng sẽ đến nói chuyện với công công.

Vi Tiểu Bảo bụng đói như cào ruột, nghe nói có điểm tâm, liền phấn khởi tinh thần.

Song Nhi dẫn gã xuyên qua dãy hành lang tối tăm đến một gian phòng. Trên bàn có đặt đèn nến sáng trưng.

Căn phòng này chỉ có một cái bàn và một cái giường. Cách trần thiết rất sơ sài nhưng thật sạch sẽ. Trên giường có đủ chăn đệm.

Song Nhi mở góc chăn lên, buông rèm xuống rồi nói:

- Quế công công! Công công lên giường cởi quần áo liệng ra cho tiện thiếp.

Vi Tiểu Bảo theo lời lên giường cởi quần áo, chuồn vào trong chăn rồi liệng quần áo ra ngoài màn.

Song Nhi đón lấy đi ra cửa, quay lại hỏi:

- Tiện thiếp đi lấy đồ điểm tâm. Công công thích ăn bánh ngọt hay bánh mặn?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bụng đã đói meo thì dù là bánh đất bùn cũng ăn được ba bốn tấm.

Song Nhi vừa cười vừa đi ra.

Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thịt, mùi đường thơm tho. Song Nhi hai tay bưng chiếc khay gỗ, dùng cánh tay vén màn ra.

Vi Tiểu Bảo ngó thấy trên đĩa đặt bốn tấm bánh chưng bóc sẵn trong lòng rất đổi vui mừng. Gã cầm đũa gấp ăn ngay. Mùi vị ngon ngọt khác thường. Gã ăn hai miếng hết nửa tấm rồi nói:

- Song Nhi! Bánh này giống bánh chưng ở Hồ Châu, ăn thật ngon miệng!

Nguyên đất Hồ Châu tỉnh Triết Giang chuyên sản xuất bánh chưng nấu rất nhừ và rất ngon, khắp thiên hạ không đâu bằng.

Tại thành Dương Châu có tiệm bánh chưng Hồ Châu. Khách làng chơi trong Lệ Xuân viện thường sai Vi Tiểu Bảo đi mua cho họ ăn. Bánh chưng này gói bằng lá dong, Vi Tiểu Bảo muốn ăn vụng cũng khó. Gã liền bóp góc tấm bánh cho lòi ra để nếm. Từ ngày gã tới Bắc Kinh không được ăn bánh chưng Hồ Châu nữa.

Song Nhi hơi kinh ngạc hỏi:

- Công công thật là biết người biết cửa, gọi ra được bánh chưng Hồ Châu.

Vi Tiểu Bảo vừa nhai vừa hỏi:

- Đây là bánh chưng Hồ Châu thật ư? Địa phương này làm sao mua được bánh chưng ở Hồ Châu?

Song Nhi đáp:

- Không phải mua đâu. Đó là... hi hi... Hồ ly tinh dùng phép thuật chế biến ra.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ ly tinh thần thông quảng đại!

Đột nhiên gã nhớ tới bọn Chương lão tam liền thêm vào một câu:

- Thọ ngang thượng đế!

Song Nhi cười nói:

- Công công thủng thủng ăn bánh đi. Tiện thiệp lấy lửa hơ quần áo cho công công.

Thị đi được một bước quay lại hỏi:

- Công công có sợ không?

Vi Tiểu Bảo trong lòng đã bớt đi quá nửa phần sợ hãi, nhưng cũng còn hơi hồi hộp đáp:

- Cô nương đi mau rồi trở lại nghe.

Song Nhi "dạ" một tiếng đoạn trở gót đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc, Vi Tiểu Bảo nghe tiếng "xèo xèo". Song Nhi đã đem vào một cái hỏa lò. Thị vắt quần áo lên bàn vừa hơ áo vừa bồi tiếp.

Bốn tấm bánh chưng, hai tấm ngọt, hai tấm mặn. Vi Tiểu Bảo ăn hết ba chiếc no bụng rồi hỏi:

- Bánh ngon quá! Có phải cô nương gói không?

Song Nhi đáp:

- Tam thiếu nhưng điều chế vật liệu, tiện thiệp chỉ gói thôi.

Vi Tiểu Bảo nghe thị nói khẩu âm Giang Nam, bất giác động tâm hỏi:

- Phải chăng các vị người ở Hồ Châu?

Song Nhi nghe Vi Tiểu Bảo hỏi vậy, ngần ngừ không đáp, thị hỏi lại:

- Quần áo khô cả rồi, Quế tướng công vào yết kiến Tam thiếu nhưng mà hỏi y được không?

Thị ăn nói dịu dàng lại cực kỳ cung kính.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Có điều chi không được?

Gã vén mùng lên nhìn Song Nhi hơ áo. Thị cũng ngừng đầu lên ngó gã mỉm cười nói:

- Tướng công chưa mặc quần áo. Phải coi chừng trời lạnh!

Vi Tiểu Bảo lại nổi tính tình nghịch, nhô mình ra nói:

- Tại hạ chẳng cần mặc quần áo nhảy ra ngoài cũng không biết rét!

Song Nhi giật mình kinh hãi, nhưng lại thấy Vi Tiểu Bảo thụt vào toàn thân đắp chăn kín mít, cả đầu cũng không hở ra ngoài, bất giác thị bật lên tiếng cười khúc khích.

Song Nhi hơ quần áo khô rồi đưa vào trong mùng.

Vi Tiểu Bảo mặc xong từ trên giường bước xuống. Song Nhi giúp gã cài khuy áo, rồi lấy lược chải đầu cho gã và dóc tóc lại.

Vi Tiểu Bảo thoang thoảng ngửi thấy mùi hương ở người thị tiết ra. Trong lòng khoan khoái, gã hỏi:

- Té ra hồ ly tinh là con người tốt thế này đây!

Song Nhi bĩu môi cười đáp:

- Hồ ly tinh! Hồ ly tinh! Khó nghe quá! Tiệm thiếp không phải hồ ly tinh!

Vi Tiểu Bảo nói:

- ủa! Tại hạ biết rồi! Phải kêu cô nương bằng đại tiên mới đúng, chẳng thể gọi là hồ ly tinh được!

Song Nhi cười nói:

- Tiệm thiếp cũng chẳng phải đại tiên mà chỉ là một tên tiểu nha đầu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ là tiểu thái giám. Cô nương là tiểu nha đầu. Chúng ta cùng phục thị cho người, thật xứng với nhau!

Song Nhi đáp:

- Tướng công châu hầu Hoàng đế tiệm thiếp bì thế nào được? Hai bên khác nhau một trời một vực.

Thị vừa nói vừa dóc tóc cho Vi Tiểu Bảo. Thị lại hỏi:

- Tiệm thiếp không biết dóc tóc cho nam nhân. Chẳng hiểu có coi được không?

Vi Tiểu Bảo cầm đuôi sam đưa ra phía trước ngực coi rồi đáp:

- Đẹp quá rồi! Tại hạ lười nhất là dóc tóc. Nếu ngày nào cũng được cô nương làm giúp thì hay quá!

Song Nhi nói:

- Tiệp thiếp làm gì có phước như vậy? Tướng công là một bậc đại anh hùng. Tiệp thiếp là tiểu nha đầu mà bữa nay được dóc tóc cho tướng công một lần cũng là kiếp trước khéo tu lắm rồi.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi! Cô nương là một vị giai nhân dóc tóc cho tại hạ thì đúng là tại hạ kiếp trước đã dày công tu hành, gõ thùng đến mười tám cái mõ.

Song Nhi đỏ mặt lên nói:

- Tiệp thiếp nói vậy là chân thật mà tướng công lại cho là trò đùa.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ cũng nói với cả một tấm lòng thành thật.

Song Nhi mỉm cười nói:

- Tam thiếu nhưng bảo nếu Quế tướng công vui lòng thì xin mời rời gót vào hậu đường ngồi chơi!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Được lắm! Tam thiếu gia của cô nương có nhà không?

Song Nhi "ồ" một tiếng rồi khẽ đáp:

- Người đã quá cố rồi!

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ tới bao nhiêu linh đường ở các gian nhà, lòng gã lại hồi hộp, không dám hỏi nữa. Gã theo Song Nhi vào một gian hoa sảnh trong hậu viện.

Vì Tiểu Bảo ngồi chờ một lúc thì Song Nhi bưng trà ra. Gã đang uống trà, bỗng nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau vách ván đi ra.

Đây là một thiếu phụ toàn thân áo trắng. Nàng cất tiếng:

- Phiền Quế tướng công phải một phen tâm khổ.

Nàng nói rồi chúc mấy câu vạn phúc. Thái độ cực kỳ cung kính.

Vì Tiểu Bảo vội vàng đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám!

Thiếu phụ nói:

- Mời Quế tướng công ngồi chơi!

Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ thiếu phụ thấy nàng vào trạc 24, 25 tuổi. Nàng không tô điểm son phấn, sắc mặt lợt lạt, cặp mắt đỏ hoe. Hiển nhiên nàng vừa mới khóc.

Dưới ánh đèn Vì Tiểu Bảo nhìn rõ thân hình. Dù âm khí nặng nề nhưng chắc không phải ma quỷ. Trong lòng vẫn băn khoăn, gã đáp:

- Dạ dạ!

Rồi nghiêng mình ngồi xuống ghế, nói:

- Tam thiếu nhưng! Đa tạ Tam thiếu nhưng đã cho ăn bánh chưng Hồ Châu, thật là ngon miệng!

Thiếu phụ nói:

- Vong phu họ Trang. Quế công công xưng hô tiện thiếp là Tam thiếu nhưng, tiện thiếp không dám. Quế tướng công ở trong cung bao lâu rồi?

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lúc trong bóng tối có người đàn bà hỏi về việc giết Ngao Bái. Ta thừa nhận chính mình hạ sát rồi bọn họ phái một tiểu nha đầu đem bánh cho ăn thì chắc là ta trúng tiếng bạc này.

Gã đáp:

- Tại hạ mới vào cung được hai năm.

Trang phu nhân hỏi:

- Quế tướng công có thể đem việc giết gian tướng Ngao Bái kể cho tiện thiếp nghe được chăng?

Vì Tiểu Bảo thấy Trang phu nhân kêu Ngao Bái bằng gian tướng càng vững dạ. Gã liền kể việc vua Khang Hy hạ lệnh ra tay cầm nã. Ngao Bái phản kháng, bọn tiểu thái giám nhảy xổ lại bị hấn giết chết mấy tên. Gã liền dùng tro than liệng vào mắt địch nhân mới bắt được.

Vì Tiểu Bảo tường thuật đầu đuôi câu chuyện. Chỉ có việc vua Khang Hy rút dao đả thương Ngao Bái, gã tự nhận là chính gã đâm hấn.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>